

Rose

FOG ท่ามกลางสายหมอก 2
FOG [电竞]

มหานครแห่งจิตต์

เขียน

จิ้งจอกธรา

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เป็นอย่างไรบ้างคะกับเรื่องราวในอดีตระหว่างอวี๋ซู่ยกับสี่ลั่ว ทั้งสุขและทุกข์จนอยากโอบกอดทั้งคู่ไปพร้อม ๆ กันเลยทีเดียวใช่ไหมคะ

ในเล่มนี้ หลังจากพวกเขากลับมารวมทีมกันอีกครั้งภายใต้ชื่อทีม Free ก็สับสนให้แบบบอยอวี๋คอยหยอดน้องสี่ของเราไม่หยุด แต่มีหรือน้องสี่คนคุณจะไม่ยอมให้รังแกอยู่ฝ่ายเดียว

แถมทีมดาบศักดิ์สิทธิ์ยังข้ามน้ำข้ามทะเลมาทำหายทีมในจินตนิมิตกันทั้งเก่าและใหม่ยังรอให้พวกเขาไปสะสางในทัวร์นาเมนต์ชิงแชมป์โลก แต่จะทำอย่างไรในเมื่อมีไควตาแค่สองทีม

ทีมตัวเต็งอย่าง Saint และ NSN มีหรือจะยอมให้ทีมน้องใหม่อย่าง Free ผ่านเข้ารอบได้ง่าย ๆ มาเอาใจช่วยพวกเขาไปพร้อม ๆ กันนะคะ

Rose

จากใจผู้เขียน

亲爱的泰国读者：
感谢你的喜爱与支持

ถึงผู้อ่านชาวไทย

ขอบคุณที่ชื่นชอบและสนับสนุนนะคะ

มาน่านเหอฉีตัว

จากใจผู้แปล

กลับมาพบกันอีกแล้วนะคะ ~ หลังจากจบเล่ม 1 ผู้อ่านปักธงเชียร์ตัวละครไหนกันบ้าง สำหรับผู้แปล ตัวละครที่ชอบที่สุดคือ Awa น้องหว่าหว่าคะ ความไบ๊เบ๊ะสู้ชีวิตไม่มีใครเกิน XD อีกคนคือผู้จัดการใจสร้างสีสันไม่หยุดหย่อนจริง ๆ

ตอนลุ้นให้พระเอกกับนายเอกกลับมาอยู่ทีมเดียวกันว่าสนุกแล้ว ตอนลุ้นดูพัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองคนก็สนุกไม่แพ้กันเลยคะ เล่มนี้เนื้อหาเข้มข้นและเต็มไปด้วยซีนอารมณ์ นักแข่งแต่ละคนจากแต่ละทีมล้วนมีเรื่องราวน่าประทับใจ ชวนให้อยากเอาใจช่วยทุกทีมจริง ๆ ค่ะ

เรื่องนี้มีทั้งศัพท์สแลง ภาษาอินเทอร์เน็ต ซึ่งฉายาหลายอย่างที่ผู้แปลรู้สึกว่าจะทำหายและค่อนข้างแปลยาก อย่างคำว่า “แบดบอย” ก็ลังเลอยู่นานเลยว่าจะเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดสำหรับทุกบริบทหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ผู้แปลยังคงหวังว่าผลงานชิ้นนี้จะสร้างความสุขและรอยยิ้มให้ผู้อ่านได้บ้าง หากมีความผิดพลาดประการใด ต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ และขอขอบพระคุณกองบรรณาธิการและทีมงานผู้เกี่ยวข้องที่ได้ช่วยขัดเกลาและดูแลต้นฉบับชิ้นนี้เป็นอย่างดีก่อนจะเดินทางมาถึงมือของผู้อ่านคะ

ขอให้เป็นวันที่สดใส นะคะ

จิ้งจอกธรา

กลับถึงบ้านแคมป์ ทุกคนแยกย้ายไปอาบน้ำล้างหน้า เมื่อวานเงินหัวได้นอนแค่อึดชั่วโมง ตอนนี่คิดอยู่อย่างเดียวว่าอยากปลีกตัวไปนอนเงียบๆ เขาอดบ่นกระปอดกระแปดไม่ได้ว่า “เมื่อไหร่สักจะเปลี่ยนกฎทำไมทุกครั้งทีลงแข่งต้องแต่งหน้าถึงจะขึ้นเวทีได้ ที่สำคัญคือฉันว่าแต่งแล้วก็ไม่เห็นจะต่างจากเดิมตรงไหนเลย”

เงินหัวเอามือลูบๆ หน้าตัวเองแล้วถูปลายนิ้วเข้าด้วยกัน ปากก็บ่นอย่างไม่ชอบใจว่า “ไอ้แต่งหน้าน่ะแต่งไปเถอะ ฉันทนได้ แต่แข่งที่สุดเพราะแต่งเสร็จก็ต้องมาล้างเครื่องสำอางอีกทำไมเนี่ย ยุงยากชะมัดยาด แถมไม่ล้างหน้าก็ลิวขึ้น แม่งเอ๊ย...”

“กฎก็คือกฎ บ่นอะไรนักหนาเล่า” เหล่าเฉียวที่อยู่ด้านหลังพูดพลางเคาะหัวเงินหัว “ถ้าปล่อยพวกนายขึ้นเวทีไปทั้งที่สภาพยับเยินแบบนี้ คิดว่าจะดูดีหรือไง แสงไฟแบบในสนามแข่งเนี่ยเผยให้เห็นทุกรายละเอียดเลยเหอะ! อีกอย่างนายทาแป้งรองพื้นแค่นี้คิดหน่อยเอง ตอนล้างหน้าถูๆ หน่อยก็สะอาดแล้วไม่ใช่ไร้ไร้”

“ต้องใช้น้ำยาล้างเครื่องสำอางสิ” เงินหัวหันไปมองเหล่าเฉียวแล้วทำหน้างั้น “แต่ก่อนเวลาล้างเครื่องสำอางนายใช้วิธีถูแรงๆ ให้ออกเธอเนี่ย ทำแบบนี้หน้าจะแก่เร็วนะ...”

เหล่าเฉียวเหลือกตาอย่างเหลืออดแล้วจับศีรษะเงินหัวกดลงที่หนึ่งวันแข่งไม่มีตารางซ้อม พอกลับถึงบ้านแคมป์แล้ว ทุกคนพักผ่อนได้

ตามอัยยาศัย ใครอยากอาบน้ำก็ไปอาบน้ำ ใครอยากพักผ่อนก็ไปพักผ่อน ส่วนอวีซู่เข้าไปที่ห้องซ้อมเพียงคนเดียว

อวีซู่ไม่ได้รับร้อนอยากไปล้างหน้า เขาได้เปรียบเพราะหน้าตาหล่อ แถมผิวดี ปกติเวลาแต่งหน้าขึ้นเวทีเขาจะตีเนียนตลอด อย่างวันนี้ก่อนแข่งก็เหมือนกัน เขาเข้าไปเดินวนในห้องแต่งตัวที่ผู้จัดงานเตรียมไว้รอบหนึ่งแล้วก็เดินออกมา เหล่าชายแท้ไม่มีใครมองออกว่าแต่งหน้ากับไม่แต่งต่างกันอย่างไร ทุกคนเลยนึกว่าเขาแต่งหน้าแล้ว

อวีซู่ผู้รอดพ้นจากชั้นตอนยุ่งยากทั้งหลายก็เปิดคอมพิวเตอร์ อาศัยเวลาช่วงนี้ศึกษาสิ่งใหม่ที่เขาเพิ่งได้เรียนรู้วันนี้...รายการปรับความเข้าใจ

เจ้ารายการที่ว่าเนี่ยฟังดูเจ๋งดีเหมือนกันนะ

ปีนี้อวีซู่อายุยี่สิบเอ็ดแล้ว ครั้งล่าสุดที่เขาดูวไรตี้โชว์คือรายการ *เจ้ากั๊กหันลม*¹ เมื่อสิบกว่าปีก่อน ตั้งแต่เข้าวงการนี้อวีซู่ก็แทบไม่มีกิจกรรมเพื่อความบันเทิงใดๆ ปกติถ้ามีเวลาพักผ่อนเขาจะดูซีรีส์จากฝั่งอเมริกาหรืออังกฤษ จึงแทบไม่รู้จักรายการวไรตี้แปลกๆ พวกนี้

อวีซู่เปิดเบราว์เซอร์แล้วลองค้นดูแบบงูๆ ปลาๆ ต้องใช้ความพยายามอยู่นิดหน่อยในการไล่ค้นหา ต่อมาราวสิบนาทีก็เจอข้อมูลที่น่าจะใช้ได้ เขาคลิกเปิดคลิปรายการของสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่นแห่งหนึ่งที่ดูแหวแล้ว น่าจะเป็นรายการแนวที่หาอยู่ จากนั้นสวมหูฟังดูคลิพอ่างตั้งใจ

หลังจากดูไปได้สามนาที อวีซู่ก็ถอดหูฟัง

เขาบิบนวดหว่างคิ้ว รู้สึกกระคายสายตาเหลือเกิน

ตอนนี้อวีซู่รู้สึกโชคดีเหลือเกินที่ตอนอยู่บนรถระหว่างทางกลับบ้าน แคมป์ เขาไม่ได้ปากไวพูดออกไปว่าอยากออกรายการแนวนี้

โง่บัดซบที่สุด

รายการนี้ไม่เหมือนที่อวีซู่จินตนาการไว้แม้แต่นิดเดียว ผู้ประนีประนอม

---

¹รายการวไรตี้สำหรับเด็กที่มีชื่อเสียงมากของจีน เริ่มฉายครั้งแรกในเดือน มิถุนายน ค.ศ. 1995 โลโก้สัญลักษณ์รายการเป็นรูปกังหันลมสี่สันสดใส ในรายการมีเนื้อหาต่างๆ อาทิ เล่นิทานให้ข้อคิด ละครสมบทบาตต่างๆ และเกร็ดความรู้สำหรับเด็ก

ลิปกว่าคนที่อ้างตัวว่าเป็นกูรูด้านการปรับความเข้าใจแผดเสียงโวยวายกันซุลมุนเสียงดังจนอวีซู่ยปวดหู เขาโยนหูฟังลงบนโต๊ะ สลัดไอเดียในสมองทิ้งไปทั้งหมด จากนั้นลุกออกไปอาบน้ำ

ลิปนาที่ต่อมา ลือลั่วซึ่งอาบน้ำและเปลี่ยนสวมชุดลำลองแล้วเดินเข้ามาในห้องซ้อม

ระหว่างการแข่งวันนี้เกิดปัญหาหลายจุดทีเดียว Free ชนะได้แบบสบายๆ เพียงเพราะทีมไบซันไม่เก่งพอและทักษะการเล่นเฉพาะตัวของพวกเขา ทั้งสี่คนแข็งแกร่งมากจริงๆ อย่างไรก็ตาม หากวิเคราะห์ให้ละเอียดจะเห็นว่าตลอดการแข่งขันสองเกมพวกเขาแทบไม่มีทีมเพลย์ดี ๆ เลย ช่วงรุกเปิดเขตแดนกลางพื้นที่มีอยู่หลายครั้งที่ประสานงานไม่ดีพอทำให้จังหวะการเล่นไม่ต่อเนื่อง ถ้าเกิดข้อผิดพลาดแบบนี้ในการแข่งใหญ่ ทีมฝ่ายตรงข้ามต้องอาศัยช่องโหว่นี้พลิกเกมได้แน่นอน

ลือลั่วรับไม่ได้หากการแข่งของทีมมีปัญหาเพราะเขา จังหวะที่กำลังคิดว่าจะเปิดดูรีเพลย์การแข่งขันนี้เพื่อทบทวนการเล่น เขาเดินผ่านคอมพิวเตอร์ของอวีซู่ยและสังเกตเห็นด้วยความประหลาดใจว่าอีกฝ่ายเปิดเครื่องทิ้งไว้ ลือลั่วเหลือบไปมองหน่อยหนึ่ง แล้วสีหน้าก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นแข็งทื่อ

ในโปรแกรมเล่นวิดีโอบนจอมอนิเตอร์ของอวีซู่ย รายการดำเนินมาถึงจุดไคลแม็กซ์แล้ว แม่ฟัวลูกสะใภ้แยกกันนั่งคนละฝั่งของโซฟา ร้องท่มร้องให้ปึมจะขาดใจ ต่างฝ่ายต่างวิจารณ์ข้อบกพร่องของอีกคน

ลือลั่วจ้องหน้าจอยังอึ้งๆ

พอย้อนนึกถึงบทสนทนาของทุกคนตอนอยู่บนรถระหว่างทางกลับบ้าน แคมป์ เขาก็หนาววาบไปถึงขั้วหัวใจ

นี่อวีซู่ย...อยากจับเขากับซูลอมเกรี้ยวกราดไปออกรายการแบบนี้จริงๆ นะเหรอ

หากเป็นคนอื่น เป็นตายอย่างไรลือลั่วก็ไม่มีทางเชื่อว่าจะทำเรื่องบ้าบอแบบนี้ได้ แต่อวีซู่ยไม่เหมือนกัน เพราะอวีซู่ยมีคติเก๋าคิดตัว!

บทเรียนจากการถูกจับไปสอบเข้ามหาวิทยาลัยในปีนั้นยังตราตรึง

สี่ล้อบังใจเชื่อไปแล้วว่าบอวีซูจะโหดขึ้นมา ไม่มีอะไรที่อีกฝ่ายทำไม่ได้

สี่ล้อจึงพิชิตรถในหน้าจอมอนิเตอร์ที่กำลังพุดร้วเร็วด้วยสายตาหวาดหวั่น เขาเดินอ้อมผ่านโต๊ะของบอวีซูไปอย่างอกสั่นขวัญแขวนแล้วนั่งลงตรงที่นั่งของตัวเองอย่างระมัดระวัง กดเปิดคอมพิวเตอร์ในสภาพใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวและฝันตัวเองให้นั่งดูรีเพลย์การแข่งขัน

หลังจากบอวีซูอาบน้ำเสร็จ เหล่าเฉียวก็เรียกเขาลงไปชั้นล่าง

พวกเขาเปิดตัวในการแข่งขันเกมแรกของฤดูกาลปกติได้อย่างยอดเยี่ยม เหล่าเฉียวจึงขับรถออกไปซื้ออาหารกลับมาเลี้ยงฉลองโดยเฉพาะ

ทุกคนขอบคุณเหล่าเฉียวแล้วนั่งล้อมวงกินข้าว บอวีซูกระเพาะไม่แข็งแรง หลายปีที่ผ่านมาจึงกินข้าวช้ามาก เขาค่อยๆ กินทีละนิด ทางตาคอยแอบเหลือบมองสี่ล้ออยู่เป็นระยะ

บอวีซูมุ่นคิ้วเล็กน้อย ไม่รู้เขาคิดมากเกินไปหรือเปล่า แต่เหมือนรู้สึกอยู่เรื่อยๆ ว่าสี่ล้อหลบสายตาเขา

ถึงแม้ว่าจนถึงตอนนี้ ทุกครั้งที่บังเอิญสบตา ทั้งสองจะเบือนหลบอย่างรวดเร็ว แต่ไม่ได้รุนแรงถึงขั้นที่เป็นอยู่นี้แน่ อารมณ์หลบเลี้ยงและต่อต้านของสี่ล้อช่างชัดเจนเหลือเกิน

หากว่าความสัมพันธ์ของพวกเขามีแถบแสดงความคืบหน้าปรากฏให้เห็น บอวีซูคิดว่าตอนนี้ตัวเลขน่าจะถดถอยจนเท่าวันที่สี่ล้อเพิ่งย้ายเข้าบ้านแคมป์ Free เป็นอย่างน้อย

เป็นอะไรไปนะ

แค่แข่งจบไปหนึ่งสนามเท่านั้นเองนี่นา

แกมยังชนะการแข่งขันอย่างง่ายดาย ระหว่างแข่งพวกเขาก็ไม่ได้มีปัญหากระทบกระทั่งกัน จึงเกิดอะไรขึ้นกันแน่

บอวีซูลอบสังเกตสีหน้าของสี่ล้ออย่างแนบเนียนพลางกินข้าวไปช้าๆ เพียงไม่นานสี่ล้อก็กินอิ่ม ปกติเขาจะนั่งเล่นโทรศัพท์มือถือที่โต๊ะกินข้าวพักหนึ่งค่อยลุก แต่วันนี้กลับไม่ทำแบบนั้น พอกินเสร็จก็เก็บชามเก็บตะเกียบส่งให้คุณป้าแม่บ้านแล้วขึ้นชั้นบนไปทันที ราวกับไม่อยากอยู่ตรงนี้อีกแม้แต่

เสี้ยววินาที

อวีซู่เองก็วางตะเกียบด้วย

เหล่าเฉียวเหลือบมองอวีซู่ย่น้อยหนึ่ง กลืนอาหารที่เคี้ยวอยู่แล้วถามว่า “เป็นอะไรไป เพิ่งกินไม่กี่คำเอง ทำไมไม่กินต่อแล้วละ?”

อวีซู่ยกน้ำแกงร้อนๆ ขึ้นจิบสองอีก “ปวดท้อง”

“เป็นอะไรไปครับ” โจวหัวซึ่งนั่งอยู่อีกฝั่งหันมามองด้วยความตื่นตุนม “งั้นอย่าเสียเวลาอยู่เลยครับ! ไปสวมเสื้อคลุมเลย เตี่ยผมพาคุณไปโรงพยาบาล”

อวีซู่สายหน้า “ไม่รุนแรงขนาดนั้น แกรู้สึกไม่สบายนิดหน่อย จิบน้ำแกงร้อนๆ นิดหน่อยก็โอเคแล้ว”

Puppy เงยหน้ามอง “ไม่เป็นไรจริงเหรอ กินยาบำรุงกระเพาะสักหน่อยดีไหม”

“ไม่ต้อง ไม่ได้เป็นอะไรเยอะ” อวีซู่สายหน้า “พวกนายรีบกินเถอะ กินเสร็จจะไปดูรีเพลย์แมตช์แข่งวันนี้”

โจวหัวถามอย่างกังวล “คุณไม่เป็นไรแน่นอนครับ อย่าฝืนนะ สองสามวันต่อจากนี้คุณต้องร่วมกิจกรรมหลายอย่างมาก ห้ามเป็นอะไรไปนะครับ”

อวีซู่พยักหน้า “ไม่เป็นไร วางใจเถอะ”

โจวหัวพยักหน้าตอบอย่างผิดใจ แล้วกำซัฟอีกครั้งว่า “ผมกับคนรถของพวกเราเปิดเครื่องตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ถ้ารู้สึกไม่สบายโทรหาพวกเราได้ที่ไหนที่เลยนะครับ”

เหล่าสมาชิกทีมทยอยกินข้าวเย็นเสร็จกันทีละคน ทุกคนไปรวมตัวที่ห้องประชุม เปิดโปรเจกเตอร์ฉายรีเพลย์แมตช์ที่ผ่านมาและทบทวนร่วมกัน

การแข่งขันสองเกมความยาวรวมแล้วไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง แต่เหล่าเฉียวใช้เวลาทบทวนและวิเคราะห์การเล่นไปเกือบสามชั่วโมง เขียนโน้ตใส่กระดาษสำหรับถ่ายเอกสารไปเจ็ดแผ่นเต็มๆ ครั้งนี้เป็นการทบทวนหลังแข่งรอบแรกของทีม โจวหัวจึงมาร่วมฟังด้วย คนเล่นเกมระดับโก่กาอย่างเขานั่งฟังบทวิเคราะห์หลังแข่งอันแสนแห้งแล้งน่าเบื่อไปสามชั่วโมงด้วยความง่วงงุน

เจียนหลับ ในที่สุดเมื่อทบทวนจบ เขาถึงกับอดถอนหายใจอีกรอบไม่ได้ “หลังจากนี้ถ้ามีใครกล้าว่านักแข่งอาชีพเป็นพวกเหลวเป๋วที่วัน ๆ เอาแต่เล่นเกม ผมจะลากคอมมันมานั่งฟังการทบทวนหลังแข่ง ลูกตามผมจะหลุดออกมา อยู่แล้วเนีย...เหล่าเดี่ยว ผมขอถามหน่อยได้ไหม การเคลื่อนไหวสองวินาที เมื่อกี้นี่ จังหวะที่เงินหัววางภาชนะแห่งการชำระล้างในเกมนะครับ เราจำเป็นต้องเปิดให้เงินหัวดูซ้ำตั้งสามลืบกกว่ารอบจริงๆ เหรอ อย่าว่าแต่เงินหัวเลย ขนาดผมเองยังดูจนแทบอ้วก...”

“จำเป็น ถ้ารอบหน้าเขายังมีปัญหามาแบบเดิมอีกก็ต้องจับให้ดูซ้ำ หกสิบรอบ และต้องกลับไปซ้อมการเคลื่อนไหวที่ถูกต้องอีกอย่างน้อยหนึ่งพันรอบเพื่อให้เกิดความจำของกล้ามเนื้อ” เหล่าเดี่ยวแจกจ่ายโน้ตทบทวน ข้อผิดพลาดในการเล่นให้สมาชิกแต่ละคน “นี่เป็นการฝึกฝนทักษะควบคุมระดับไมโคร² ขึ้นพื้นฐานที่สุด ถ้าช่วงซ้อมปกติปล่อยตัวตามสบายแม้แต่นิดเดียวจะเกิดข้อผิดพลาดได้ง่ายๆ ทำให้การเคลื่อนไหวไม่สมบูรณ์แบบพอ”

“โอเคครับ...” โจ้วหัวส่ายหน้าพาลงถอนใจ “ตอนแรกผมคิดว่าพวกคุณคงใช้เวลาแค่ครึ่งชั่วโมง ยังคิดอยู่เลยว่าพอทบทวนเสร็จผมจะพูดให้กำลังใจทุกคนสักหน่อย แต่หลังจากฟังมาสามชั่วโมง ขนาดผมเองยังรู้สึกหมดกำลังใจเลย วันนี้ทุกคนเหนื่อยมากแล้ว ผมไม่รบกวนเวลาของพวกคุณ ตีกว่า”

ทุกคนลุกขึ้นเตรียมกลับเข้าห้องซ้อม แต่โจ้วหัวเดินวกกลับมามองหน้าอวี๋ซู่อย่างเป็นกังวล “Whisper คุณไม่เป็นไรนะ”

สือลั่วซึ่งกำลังก้มหน้าอ่านโน้ตทบทวนการเล่นของตัวเองเหลือบตามองไปทางอวี๋ซู่

---

² Micromanagement หรือ Micro Control (Micro / MC) เป็นศัพท์ในวงการอีสปอร์ต หมายถึง การที่ผู้เล่นสามารถควบคุมตัวละครในเกมได้อย่างละเอียดและแม่นยำ ยกตัวอย่างเช่น การควบคุมให้ตัวละครโจมตี หลบหลีก วางสกิลได้ในจังหวะเวลาที่เหมาะเจาะและแม่นยำสูง ซึ่งจะตรงข้ามกับ Macro Management ที่เป็นการตัดสินใจในภาพกว้าง เช่น การประเมินความเคลื่อนไหวบนแผนที่ทั้งหมด การเรียงลำดับกลยุทธ์ ว่าควรทำอะไรได้ก่อนหลัง

สีหน้าของอวีซู่ดูเหมือนปกติ “พอได้”

พออวีซู่ตอบว่า “พอได้” โจวหัวยิ่งกังวลกว่าเดิม “พอได้นี่แปลว่าอะไรครับ อย่าเห็นสุขภาพเป็นเรื่องเล่นๆ นะ ตอนนี้อย่างไม่ตึกมาก ถ้าไม่ไหวจริงๆ เรารีบไปโรงพยาบาลกันเลยดีกว่า อย่ารอให้อาการหนักกว่านี้เลย”

“ฉันไม่เป็นไรจริงๆ” อวีซู่ปฏิเสธเฉยๆ “เดี๋ยวจะกลับไปดูโน้ตทบทวน แล้ววันนี้ฉันอยากสตรีมสักหน่อยด้วย ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก”

โจวหัวจบนปัญญา “ทำไมถึงต้องขนาดนี้นะ โอเคครับ เอาเป็นว่าจะใช้รถเมื่อไหร่ก็ได้เลย ถ้าอาการหนักต้องบอกทันทีนะครับ”

อวีซู่ใช้มือข้างหนึ่งหมวด ๆ ท้องพลางหยิบโน้ตทบทวนที่เหล่าเฉียวเขียนให้เดินออกจากห้องประชุมไปที่ห้องซ้อม

สี่ล้อเดินตามอยู่ด้านหลังเขา หัวคิ้วขมวดมุ่น้อยๆ

พอกลับมาถึงห้องซ้อม ทุกคนต่างดูโน้ตทบทวนของตัวเอง หลังจากสรุปปัญหาครบทั้งหมดแล้วก็แยกย้ายไปทำกิจกรรมของตน เฉินหัวจับคู่เข้าทีมกับดาบเหวะซึ่งเป็นสมาชิกทีมเพื่อนบ้าน Puppy ฝึกซ้อมในโหมดจำลองของเซิร์ฟเวอร์เฉพาะ ส่วนอวีซู่ก็ไลฟ์สตรึมอย่างที่บอกไว้ตอนแรก

สี่ล้อไม่ได้เปิดไลฟ์สตรึม เขาเข้าไปเก็บแถมไต่แรงก็ในโหมดเดี่ยวอย่างใจลอยเล็กน้อย

หลังจากได้ไอดีเดิมกลับมา อันดับทั้งหมดที่เคยทำไว้ถูกลบหมดเกลี้ยง แต่หลายปีที่ผ่านมาสี่ล้อเก็บแถมไต่แรงก็จนชินแล้ว ช่วงนี้เขาก็เลยเข้าโหมดเดี่ยวไปไต่อันดับทุกครั้งที่ว่าง จนตอนนี้เขากลับเข้าไปติดท็อปร้อยของเซิร์ฟเวอร์จีนแล้ว

พอติดท็อปร้อยเท่ากับต้องรอรอบสัปดาห์นานมาก สี่ล้อนั่งรอดด้วยใจพะวง จังหวะนั้นเองวีเซตของเขาก็แจ้งเตือนข้อความเข้า

ผู้จัดการโจว : [Evi] วันนี้ฉันกลับไปอยู่บ้านพ่อแม่ะ ไม่ได้ค้างที่บ้านแคมป์ ผกนายช่วยดูแลอวีซู่หน่อยนะ วันนี้ห้องไล่เขาอาการไม่ค่อยดี ไม่ยอมกินยา แถมยังไม่ไปหาหมอด้วย ฉันกลัวอาการจะรุนแรง]

ผู้จัดการโจว : [ฉันบอกเรื่องนี้กับเหล่าเฉียวด้วยเหมือนกัน แต่

เหล่าเฉียวไม่ค่อยระมัดระวัง ฉันยังไม่วางใจ เลยอยากให้นายช่วยดูด้วย
อีกคน]

สื่อลั่วหมวดคิ้ว กระเพาะอาการไม่ดีอีกแล้วจริงๆ ด้วย

สื่อลั่วเงยหน้าขึ้นมอง คอยสังเกตอาการของอวี๋ซู่ย

สีหน้าของอวี๋ซู่ยไม่ต่างไปจากปกติ แต่เขาคอยจะใช้มือซ้ายลูบบริเวณ
ท้องอยู่เป็นระยะ ตอนนั้นเขาเล่นโหมตเดี่ยวอยู่จึงไม่เหลือมือว่าง ลูบๆ ท้องได้
แค่ประเดี๋ยวเดียวก็ต้องกลับไปรูดคีย์บอร์ดเสียทุกครั้ง

สื่อลั่วตอบกลับแซตของโจวหัว [รับทราบครับ]

สื่อลั่วเล่นโหมตเดี่ยวอย่างใจลอย ตาคอยจะเหลือบมองอวี๋ซู่ยอยู่เป็น
ระยะ เห็นได้อย่างชัดเจนว่ายิ่งเวลาผ่านไป อีกฝ่ายก็ยิ่งลูบท้องถี่ขึ้นเรื่อยๆ

แต่เจ้าตัวกลับทำท่าเหมือนไม่รู้สิกรู้สา เล่นจบเกมก็กดเล่นต่อทันที
ไม่ปล่อยให้มือว่างแม้สักวินาที ฮีลเลอร์ไม่ต้องรอสุ่มที่มานานเหมือนตำแหน่งอื่น
พอกดสุ่มที่มือก็เข้าแผนที่แทบจะทันที ช่วงเวลาสองชั่วโมงนั้น อวี๋ซู่ย
แทบไม่ได้หยุดพักสักวินาที เล่นเกมต่อเนื่องตลอด

สื่อลั่วยังคงมองยิ่งร้อนใจ ไม่คิดจะลุกไปรินน้ำร้อนมาดื่มสักแก้วเลย
หรือไง

สื่อลั่วหันไปมองเงินหัวกับ Puppy ผู้ไม่ได้สังเกตสิ่งกาะอะไรทั้งสิ้น
แนวหนึ่ง อดบ่นอยู่ในใจไม่ได้ เป็นเพื่อนซี้ที่มเดียวกันจริงหรือเปล่าเนี่ย
ไม่มีใครคิดจะไปบอกให้เขาหยุดพักสักหน่อยเลยเธอ

สื่อลั่วร้อนรนใจมากขึ้นทุกขณะ จนผ่านไปอีกครั้งชั่วโมง สื่อลั่ว
หมดความอดทนและตั้งท่าจะลุกไปบอกให้อวี๋ซู่ยหยุดพัก แต่แล้วในตอนนั้นเอง
อวี๋ซู่ยกลับเป็นฝ่ายดันเก็บคีย์บอร์ด ปรับไมโครโฟนเล็กน้อยแล้วพูดใน
ไลฟ์สตรีมว่า “ผมไม่ค่อยสบาย วันนี้ขอเล่นถึงเท่านั้นพอนะครับ”

อวี๋ซู่ยพูดจบก็ถอดหูฟัง ลุกขึ้นเดินออกจากห้องซ้อมไป

จับพลันนั้นสื่อลั่วรู้สึกว่างโหวงไปหมด ความทรงจำที่ไม่ดีนักผุดขึ้น
ในใจ จังหวะนั้นราวกับสัญชาตญาณกระตุ้นให้เขาลุกขึ้นยืนแล้วเดินตามไป

อวีซู่ยกกลับเข้าไปในห้องของตัวเอง

สี่ล้อยืนอยู่หน้าประตูห้องซ้อม สายตามองไปทางห้องของอวีซู่ด้วยความลังเลเล็กน้อย

เขาแค่ไม่สบายนิดหน่อยเลยเข้านอนก่อนเวลา หรือว่าไม่สบายมากจนต้องไปอาเจียนกันแน่

ตกลงแล้วอาการรุนแรงหรือเปล่า

สี่ล้อสูบบุหรี่หมดไปมวนหนึ่งตรงทางเดิน จากนั้นขับพินแน่นแล้วเดินไปเคาะประตูห้องอวีซู่

เพียงอึดใจประตูก็เปิดออก สภาพอวีซู่ไม่เหมือนคนเพิ่งอาเจียนสี่ล้อคลายใจลงบ้าง แต่แล้วความรู้สึกกระอักกระอ่วนก็ผุดขึ้นตามมา “ไม่มีอะไรครับ ผมแค่...”

อวีซู่มองสี่ล้อนิ่งๆ พักหนึ่งแล้วถามว่า “แค่?”

สี่ล้อไม่รู้จะทำอย่างไร จึงลุ่มลึกความพยายามที่จะกลบเกลื่อนแล้วถามออกไปด้วยเสียงอันเบาว่า “พี่ปวดท้องใช่ไหม ผมเห็นพี่...คอยเอามือจับท้องตลอดเลย”

อวีซู่ไม่ตอบ

สี่ล้อลังเลอยู่พักหนึ่ง จากนั้นพูดด้วยน้ำเสียงแข็งทื่อว่า “ให้ผม...ไปเอาน้ำร้อนให้ไหม”

อวีซู่เงยไปอึดใจแล้วพยักหน้า “ได้”

สี่ล้อหันหลังเดินลงชั้นล่างไปเทน้ำร้อน

อวีซู่ไม่ได้ถือกระเป๋า สี่ล้อเทน้ำร้อนเสร็จเดินกลับมาก็ผลักประตูเข้าไปได้เลย ภายในห้อง อวีซู่กำลังนั่งก้มหน้าดูโทรศัพท์มือถืออยู่บนเตียง

สี่ล้อเดินเข้าไปใกล้แล้วยื่นแก้วน้ำร้อนให้อวีซู่ พลังพูดแบบชัดเจนว่า “นี่ครับ”

แววแห่งความสิ้นหวังปราดผ่านดวงตาของอวีซู่ไป สี่ล้อถามอย่างงุนงงว่า “ปะ...เป็นอะไรไปครับ”

อวีซู่ส่ายหน้า “ไม่มีอะไร”

เขาละเลียดจิบน้ำร้อนไปครึ่งแก้ว สี่ล้อหันไปมองเขาแล้วถามว่า

“ดีขึ้นหรือยังครับ”

อวีซุ่ยใช้นิ้วโป้งเช็ดหยดน้ำที่มุมปากแล้วพยักหน้า “ดีขึ้นหน่อยแล้ว”

อวีซุ่ยซ้อนตาขึ้นมองสื่อลั่ว ริมฝีปากเผยรอยยิ้มเล็กน้อย

สื่อลั่วมองออกว่าอีกฝ่ายมีบางอย่างจะพูด “ยังมี...เรื่องอะไรอีกหรือเปล่าครับ”

อวีซุ่ยก้มหน้าพึมพำกับตัวเองว่า “...ห้าร้อยปีผ่านไป ก็ยังเป็นน้ำร้อนเหมือนเดิม”

เสียงของอวีซุ่ยเบามาก สื่อลั่วได้ยินไม่ชัด เขาเลิกคิ้วข้างหนึ่งแล้วถามว่า “อะไรนะครับ”

“มีคำพูดหนึ่ง...ที่อยากบอกนายตั้งแต่สองปีก่อน” อวีซุ่ยทำท่าเหมือนอยากพูดบางอย่างแต่ยั้งไว้ “สื่อลั่ว ถ้าหลังจากนี้นายมีแฟน เวลาแฟนนายไม่สบาย อย่าทำแคยกน้ำร้อนไปให้เขา เข้าใจไหม”

สื่อลั่วโบหูแดงเรือ่ขึ้นมาเล็กน้อยโดยไม่รู้สาเหตุ “ผมไม่มีแฟนสักหน่อย! อีกอย่างพี่...พี่พูดเรื่องนี้ขึ้นมาทำไม”

“สอนเทคนิคการเป็นแบดบอยให้นายไง” อวีซุ่ยตีมน้ำร้อนอีกอึก “ฉันไม่สบาย...อย่างน้อยก็น่าจะช่วยนวดสักหน่อยนะ”

นวด...นวด...

คราวนี้โบหูของสื่อลั่วแดงก่ำไปหมด

สื่อลั่วยืนตัวแข็งที่อยู่กับที่ แล้วตอบตะกุกตะกักว่า “พี่...พี่ปวดมากเลยเหอครับ”

อวีซุ่ยเป็นแบบนี้เสียทุกครั้ง ไม่ว่าจะปวดท้องสาหัสแค่ไหนก็ไม่เคยแสดงออก ตอนนั้นขนาดกระเพาะเลือดออกก็ยังไม่เจรจาต่อรองกับไอ้สะวะจีเหียนหนานได้เหมือนปกติ สื่อลั่วไม่แน่ใจว่าตอนนี้อาการอวีซุ่ยเป็นอย่างไรแน่ จึงถามอย่างล้งเลว่า “พี่อยากให้...ผมช่วยนวดให้จริง ๆ นะเหอ”

อวีซุ่ยซ้อนตาขึ้นมองสื่อลั่ว สีหน้ายังดูสุขุมเหมือนทุกครั้ง

โบหน้านี้กับสีหน้าแบบนี้...

นี่คือสิ่งที่สื่อลั่วต้านทานไม่ได้มากที่สุด

สื่อลั่วก้าวเข้าไปอีกสองก้าวแล้วนั่งยองลงกับพื้น ประหม่าจนทำอะไร

ไม่ถูก “พี่...”

สี่อ๊วยังไม่ทันคิดว่าจะทำอย่างไรต่อ อวีซู่ยกที่ยืนมือข้างหนึ่งมากุม
ข้อมือของสี่อ๊วไว้อย่างเบามือ

สี่อ๊วตะลึงงันไปชั่วครู่ ลูกกระเดือกขยับเล็กน้อยขณะถามว่า “อะ...
อะไรครับ”

“ฉันจะสอนให้”

อวีซู่กุมข้อมือของสี่อ๊วไว้แล้วกอดมือของอีกฝ่ายเข้าที่หน้าท้องของ
ตัวเอง

สี่อ๊ว “!”

ปลายนิ้วของสี่อ๊วสั้นน้อยๆ

สำหรับผู้ชาย วัยสิบเก้าเป็นช่วงอายุที่เปี่ยมด้วยกำลังวังชา อุณหภูมิ
ที่ฝ่ามือจึงร้อนกว่าคนวัยอ่อนอยู่เล็กน้อย

อวีซู่จับมือของสี่อ๊วให้กดนิ้วลงไป “แบบนี้”

สี่อ๊วตัวแข็งทื่อไปหมด เขากดนิ้วด้อยอย่างเบามือพลางถามว่า “แบบ...
แบบนี้เหอครับ”

อวีซู่มองสี่อ๊วนิ่งๆ อยู่ครู่หนึ่งแล้วพยักหน้า

นิ้วมือของสี่อ๊วขยับแผ่วเบาแล้วนิ้วต่อไปอีกเล็กน้อย พลางพูดอย่าง
ตะกุกตะกักว่า “นอกจากนิ้วแล้ว ยัง...ยังมีอย่างอื่นอีกไหมครับ”

อวีซู่ถามว่า “อะไรเหอ”

สี่อ๊วกระแอมเล็กน้อยแล้วหันไปถามเสียงจิ้งจอกอยู่ในคอ “ก็จะสอน
เทคนิคแบบบอยให้ผมไม่ใช่เหอ ยังมีอย่างอื่นจะสอนอีกไหม”

“อ้อ อีกอย่างที่จะบอกก็คือ...”

อวีซู่มองสี่อ๊วด้วยแวต้ออ้อยอิ่ง จากนั้นจับมืออีกฝ่ายออกไปอย่าง
อาลัยอารมณ์

อวีซู่ถอยห่างไปเล็กน้อยอย่างสุภาพบุรุษแล้วเอ่ยเสียงเบาว่า “อีกอย่าง
ที่จะบอกก็คือ ฉันแค่แกเล็งปวดท้องนะ”

สือลั่ว ถึงกับชะงัก รีบชักมือหนีราวกับถูกไฟชอร์ต ทั้งโกรธทั้งอาย จนหลุดปากพูดออกไปว่า “พี่แกล้งทำแล้วยังกล้าพูดอีกหรือ!”

อวีซู่ยี้ดิ่งจัดชายเสื้อคอกกลมให้กลับมาเรียงดังเดิมพลางเอ่ยเสียงเบาว่า “นายตั้งใจนวดมากซะจนมโนธรรมของฉันทนต่อไปไม่ได้นะ”

สือลั่วแทบโพล่งออกไปว่า “*พี่ยังมีสิ่งที่เรียกว่ามโนธรรมอยู่อีกหรือ*” แต่พอมาคิดดูให้ดี คนคนนั้นก็มโนธรรมจริงๆ นั่นละ คำพูดนี้ถ้าบอกออกไปคงทำให้คนฟังเจ็บช้ำใจมากแน่ สือลั่วเลยเก็บกลิ่นอารมณ์จหน้าแดงจัดไปหมด เขาขบฟันแน่นอยู่ชั่วอึดใจ “พี่นี่ใจดีมีเมตตาเหลือเกินนะ...”

สือลั่วถอยออกไปเล็กน้อยแล้วนั่งลงบนเบาะรองนั่งบนพื้น คลำหาบุหรีแล้วหยิบไฟแช็กมาจุด ไบหูทั้งสองแดงชานขณะตั้งหน้าตั้งตาสูบบุหรีโดยไม่ปรีปากพูด

อวีซู่ยี้มองหน้าสือลั่วอย่างเงิบเงียบ “ตั้งแต่แข่งกลับมานายก็ทำท่าแปลกๆ ฉันไม่รู้๊นายเป็นอะไร เลยหาทางหลอกนายออกมาคนเดียวแล้วถามนายดู”

สือลั่วพนควันบุหรีเฮือกหนึ่ง จากนั้นขมวดคิ้วพูดว่า “พี่เรียกผมมาคุยเลยตรงๆ ก็ได้...ไม่ใช่หรือครับ”

อวีซู่ยี้มองสือลั่วแล้วย้อนถามไปว่า “ถ้าฉันเรียกนายมาคุย นายจะมาหรือ แล้วนายจะพูดความจริง...โดยไม่ตั้งกำแพงอะไรในใจไหมล่ะ”

สือลั่วอัดควันเข้าปอดเฮือกหนึ่ง ไม่ปรีปากตอบ

ครั้งสุดท้ายที่ทั้งสองได้ “พูดคุยกันดี ๆ” ดูเหมือนจะเป็นสองปีก่อน
ตั้งแต่ได้กลับมาเจอกันอีกครั้ง มักจะมีคนอื่นหรือเรื่องราวอย่างอื่น
มาขวางกั้นระหว่างพวกเขาตลอดเวลา และต่อให้อยู่กันตามลำพังก็ไม่อาจ
เปิดอกคุยกันได้เต็มที่

อันที่จริงอวีซู่เองไม่ได้คับข้องใจอะไรกับเรื่องนี้ เขารู้ดีว่าหากต้องการ
ฟื้นฟูความสัมพันธ์ให้กลับไปแบบแน่นไร้กำแพงกันเหมือนสมัยก่อน ไม่ว่าจะ
อย่างไรก็ต้องใช้เวลา พวกเขาห่างหายกันไปนาน จะให้ทุกอย่างคลี่คลายง่าย ๆ
ด้วยคำพูดคำว่า “เรื่องผ่านไปแล้วให้แล้วไป” ได้อย่างไรกันล่ะ

เรื่องใดที่เข้าใจผิดเราอธิบายให้กระจ่างได้ ข้อครหาที่ติดตัวมานานปี
เราลบล้างให้หมดมลทินได้ แต่บาดแผลที่เกิดขึ้นต้องใช้เวลาเพื่อเยียวยา
ทีละน้อย

อวีซู่คอยสังเกตสีหน้าของสื่อลั่ว “ฉันเปลือยไปทำอะไรให้นาย
ไม่สบายใจหรือเปล่า”

“เปล่าครับ” สื่อลั่วตอบเสียงงึมงำ “ตอนกลับมาผมเห็นพีเปิดวิดีโอ
รายการปรับความเข้าใจค้างไว้บนคอมพิวเตอร์ ผมตกใจแทบแย่ นึกว่า...
นึกว่า...”

อวีซู่ได้ยินแบบนั้นก็ง “นึกว่าอะไร”

สื่อลั่วตอบเสียงงึมงำอย่างโกรธซึ่ง “นึกว่าพีจะส่งผมกับซู่จ้อม
เกรี้ยวกราดไปออกรายการประเภทนั้นจริง ๆ นะสิครับ”

อวีซู่ “...”

อวีซู่พยายามยกเหตุผลให้ตัวเองดูเป็นคนสติปกติเท่าที่ทำได้ “ฉันแค่
ไม่เคยดูรายการแนวนี้ก็เลยสงสัย อยากลองดูว่าเป็นยังไง ไม่ได้คิดจะให้นาย
ไปออกรายการแบบนั้นจริง ๆ ลักหน่อย...”

“ผมก็ว่านั่นแหละ” สื่อลั่วอัปเดตควันเข้าปอดอีกเฮือกแล้วพูดอ้อมอ้อม
“ช่วงที่กินข้าวสมองแฉ้ง ๆ นิดหน่อย แต่หลังจากนั้นก็ไม่ได้คิดเรื่องนี้แล้ว”

สื่อลั่วมองอวีซู่อย่างเคลือบแคลง “กระเพาะพีไม่เป็นไรแน่นอน”

“ไม่เป็นไรจริง ๆ” อวีซู่เผยอุบายแพรวพราวของตัวเองโดยไม่ปิดบัง
“ไม่ปวดเลยสักนิดเดียว แกล้งทำอยู่ตั้งนานเพราะอยากหลอกให้นายมาหาฉัน

แค่นั้นแหละ”

สือลั่วคิดว่าแก้วน้ำร้อนที่ตัวเองเพิ่งรินให้อวีซู่ยกกลับคืนมาด้วยความโมโห อวีซู่เย้ยเตื่อนว่า “แต่เมื่อกี้ฉันดื่มไปแล้วนะ”

นัยน์ตาดำขลับของสือลั่วส่องประกายวับวาม นึกว่าดื่มแล้วเขาจะเอาคืนไม่ได้งั้นหรือ

สือลั่วพูดวนอีกเฮือกแล้วยกมือขึ้นตืดเก้านุหรือใส่แก้วน้ำของอวีซู่

การกระทำของเขาเสียมารยาทจนไม่รู้จะเปรียบอย่างไรได้

แต่พออวีซู่สังเกตเห็นสีหน้าอวดดีแต่ลึก ๆ แอบเสียใจที่ตัวเองเสียมารยาทเกินไปของสือลั่ว มุมปากเขาก็ยกโค้งขึ้นน้อย ๆ

ยังเป็นเจ้าเด็กแสบเหมือนเดิมเลยสินะ

จังหวะนั้นโทรศัพท์มือถือของอวีซู่มีสายเข้าพอดี สือลั่วขมวดคิ้ว “โจวหัวเหอ เมื่อกี้เขาเป็นคนบอกให้ผมคอยดูแลพี่ งั้นพี่คุยกับเขาแล้วกัน ผมไปละ”

สือลั่วไม่ทันลุกขึ้น อวีซู่ก็ส่ายหน้าตอบว่า “กู่เจียนนะ”

อวีซู่ยกคูปุ่มเปิดลำโพง

“อวีซู่?”

กู่เจียนที่อยู่ปลายสายพูดว่า “ขอแสดงความยินดีกับชัยชนะครั้งแรกของเทพอวีตัวนะ”

“ขอบใจ” อวีซู่เหลือบตาขึ้นมองสือลั่วหนอยหนึ่งแล้วพูดว่า “สือลั่ว อยู่ที่นี่กับฉันด้วย มีอะไรหรือเปล่า”

เสียงกู่เจียนลอดผ่านลำโพงโทรศัพท์มาว่า “Evil ได้ดูการแข่งของพวกนายวันนี้แล้ว เล่นได้ไม่เลวเลย”

สือลั่วตอบเสียงงมแง “ฟอร์มการเล่นไม่ดีเลย ทีมเพลย์ก็ยังไม่ดี”

“เพิ่งรวมทีมได้ไม่นาน เป็นเรื่องปกตินะ ค่อย ๆ ซ้อมไปก็ดีขึ้นเอง ฉันมีเรื่องจะบอกพวกนายหนอย” น้ำเสียงของกู่เจียนที่ปลายสายซึ่งขังกว่าเดิมเล็กน้อย “ทีมตาดักดีลีทิจากยุโรปติดต่อมาขอเล่นแมตช์ซ้อมแข่งกับพวกเรา”

อวีซู่กับสือลั่วหันมาสบตากัน

กู่เฉียนพูดต่อ “ยังมีอีกเรื่อง เมื่อก่อนดาบศักดิ์สิทธิ์นัดเล่นแมตซ์
ซ้อมแข่งกับ Saint ด้วย”

ทีม Saint ของดาบเทวะ ทีมแชมป์ภูมิภาคจีนเมื่อปีที่แล้ว

“ทีมในยุโรปตายกันหมดแล้ววี่ง ไม่รู้จะนัดกับใครถึงขั้นต้องมาขอ
ซ้อมแข่งกับทีมในจีนเลยหรอ” ลีอ่าวหรีตา “แล้วใครชนะ”

กู่เฉียน “ดาบศักดิ์สิทธิ์”

“เล่นสามเกมเหอครับ” ลีอ่าวหรีตหัวเราะซึกๆ ไซ้ต่อ “ชนะด้วยแต้ม
เท่าไร”

กู่เฉียนถอนหายใจ “สองต่อศูนย์”

ลีอ่าวหรีตหัวเราะ “เซี่ย”

“รายละเอียดของสิ่งที่เกิดขึ้นในแมตซ์ซ้อมแข่งต้องเก็บเป็นความลับ
เรื่องนี้เป็นจรรยาบรรณขั้นพื้นฐานที่สุดของนักแข่งอาชีพ ดังนั้น Saint
ไม่สะดวกจะเล่าอะไรให้ฉันฟังมากนัก พวกเขาทำได้แค่ติดต่อผู้จัดการทีมเรา
มาวันนี้ แล้วบอกว่าถ้าทีมดาบศักดิ์สิทธิ์ของยุโรปขอนัดซ้อมให้เราช่วยอ้าง
ปฏิเสธไปเสีย” กู่เฉียนหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ “เหตุผลหลักน่าจะเป็น
เพราะว่า...ทีมของพวกเขาเปลี่ยนตัวสมาชิกแล้ว แต่สไตล์การเล่นยัง
เหมือนเดิม เหยียบคู่ต่อสู้ให้จมดินเพื่อทำลายขวัญกำลังใจ ใช้วิธีสกปรก
อยู่นิดหน่อย อืม...พวกนายคงรู้ดีอยู่แล้ว”

กู่เฉียนกลัวทั้งสองเข้าใจไม่กระจ่าง เลยย้ำอีกครั้งแบบตรงไปตรงมา
กว่าเดิม “ก็คือพวกเขาซนขาดลอยแล้วแต่ไม่ยอมจบเกม ไม่ยอมทำลาย
หินเกิดใหม่ของคุณต่อสู้ แต่กลับส่งฮีลเลอร์ฝ่ายตัวเองไปเผ่าหินเกิดใหม่แล้ว
ฆ่าฝ่ายตรงข้ามมันไปเรื่อยๆ แบบนั้นนะ”

อวีซู่พูดอย่างจริงจัง “ไม่ต้องช่วยฉันยื้อความจำเรื่องเก่าๆ หอก
บาปกรรมที่เคยก่อไว้ ฉันจำได้หมด”

กู่เฉียนมีความเป็นชายแท้แบบทะลุปรอท เขาพูดเสริมเพื่อแสดง
ความเห็นด้วยเต็มที่ “ใช่ เหมือนอย่างรอบนั้นที่นายฆ่าลีอ่าวตงเกิดใหม่
ซ้ำๆ นั้นแหละ!”

ลีอ่าวหรีตรู้สึกอึ้งอึ้งไปหมด จึงจุดบุหรี่สูบอีกมวนอย่างเงิบเขยิบ

กู๊เฉียนยังคงพูดต่อไปโดยไม่รู้สึกรู้สา “ตอนแรกฉันนึกว่าพอพวกนายแยกตัวออกมาแล้ว ทีมดาบศักดิ์สิทธิ์น่าจะยังฟื้นตัวกลับมาไม่ได้ อย่างน้อยๆ ก็ในช่วงหนึ่งฤดูการนี้ ไม่นึกว่าพวกเขาฟอร์มทีมใหม่ได้ไม่นานก็เอาชนะแชมป์ภูมิภาคเงินของเราได้แบบขาดลอยเลย”

“พวกเขาไม่จำเป็นต้องฟื้นตัวอะไรเลย” อวี๋ซู่วางโทรศัพท์มือถือไว้ตรงกลางระหว่างเขากับสื่อแล้วเอ่ยซ้ำๆ “พวกเราไม่ได้ออกจากทีมแบบกะทันหัน ผู้บริหารทีมดาบศักดิ์สิทธิ์ขอให้ฉันต่อสัญญาตั้งแต่ครั้งปีก่อนแล้ว แต่ฉันไม่ยอมตอบตกลงสักที เพราะงั้นพวกเขาคงเตรียมฟอร์มทีมใหม่ตั้งแต่ครั้งปีก่อน หรือเปลือยๆ ก่อนหน้านั้นด้วยซ้ำ”

“แบบนี้เองเธอเนี่ย...” กู๊เฉียนที่อยู่ปลายสายเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ในใจ “นั่นก็สมเหตุสมผลอยู่ พวกเขามีเวลาเตรียมตัวมากพอ แถมรอบนี้เหมาะซื้อรวดเดียวสองทีม มีนักแข่งในมือเยอะแยะให้เลือกใช้ตามใจ”

กู๊เฉียนพูดอีกว่า “งั้นฉันก็เข้าใจละ สองปีก่อนฉันยังไม่เข้าใจว่าทำไมพวกเขาที่เป็นสโมสรฝั่งยุโรปแท้ถึงรู้เรื่องทีมในจีนเยอะนัก แถมเข้ามาติดต่อจี๋เหียนหานอย่างรวดเร็วด้วย...ที่แท้พวกเขาเจาะจงซื้อทีมที่กำลังประสบปัญหาโดยเฉพาะเลยสินะ”

สื่อลั่วไม่สนใจสักนิดว่าทีมดาบศักดิ์สิทธิ์ใช้กลยุทธ์สกปรกอะไรบ้าง เขาถามทะเลาะกลางบล็อกรู้ขึ้นมาว่า “กัปตันกู๊ครับ หลังจากผู้จัดการทีม Saint มาเดือน พวกคุณทำยังไงครับ ปฏิเสธการร่วมแมตช์ซ้อมแข่งไปหรือเปล่า”

กู๊เฉียนที่อยู่ปลายสายตอบว่า “ไม่ได้ปฏิเสธ”

สื่อลั่ว “...”

กู๊เฉียนพูดต่อ “พวกเราตอบตกลง”

อวี๋ซู่ขยี้ม

“กัปตันกู๊ คุณ...” สื่อลั่วขบฟันแน่น “...งั้นผมคงต้องเป็นตัวแทนหว่าหว่าในการแสดงความขอบคุณล่วงหน้าสำหรับแพ็คเกจของขวัญ ‘สภาพจิตใจที่แหลกสลาย’ จากทีมดาบศักดิ์สิทธิ์นี้นะ”

“ไม่งั้นจะให้ทำยังไง ปฏิเสธพวกเขาเธอ” กู๊เฉียนถาม “ถึงแม้หลายปีมานี้ NSN จะไม่ได้สร้างผลงานอะไร แต่อย่างน้อยเราก็เป็นสโมสรเก่าแก่

ที่อยู่มานานถึงสิบปี ไม่ว่าจะยังไงก็ต้องพยายามเต็มที่ จะให้คนมาดูถูกเราไม่ได้ ฝ่ายนั้นมาทำลายถึงหน้าประตูบ้าน เราจะไม่รับคำทำเพียงเพราะกลัวได้ยังไงกัน”

สื่อลั่วพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

อวีซู่เอ่ยเสียงเบา “สโมสรรทรงเกียรติที่อยู่มาอย่างยาวนาน ปฏิเสธไม่ได้หรอก”

“Evil ถึงแม้นายจะอยู่ NSN แค่สองเดือน แต่ฉันเห็นนายเป็นอดีตเพื่อนร่วมทีมคนหนึ่งเสมอ” กู้เจียนเอ่ยด้วยเสียงเคร่งขรึม “อย่าสูญเสียความทรงจำในศักดิ์ศรีของนักแข่งอาชีพเพียงเพราะนายไปเสียเวลาเปล่าๆ อยู่ที่ IAC มาสองปี เราแพ้ได้แต่ห้ามกลัวเป็นอันตราย จำไว้ให้ดี”

“...” สื่อลั่วอยากอธิบายว่าเขาแค่เป็นห่วงกลัวสภาพจิตใจหวาดหวา รับเรื่องนี้ไม่ไหว หากเป็นตัวเขาเองไม่มีทางกลัวอยู่แล้ว แต่สื่อลั่วเคารพนับถือ กู้เจียนมาตลอดจึงไม่อยากต่อปากต่อคำ ได้แต่รับฟังคำสอนของอีกฝ่ายแต่โดยดี “ขอโทษด้วยครับกัปตันกู้ ผมเข้าใจแล้ว”

สมแล้วที่กู้เจียนเป็นสไตรเกอร์ เพราะการตึงสร้างความเสี่ยงหายได้เป็นวงกว้างจริงๆ เขาพูดต่อว่า “แล้วนายก็ไม่ต้องน้อยเนื้อต่ำใจที่ตอนนี้ตัวเองอยู่ในทีมใหม่ที่เพิ่งก่อตั้งได้ไม่ถึงเดือนและไม่มีเกียรติประวัติยาวนานใดๆ อย่างทีม Free หรือกนะ ไม่ว่าจะตอนนี้หรือตอนไหน NSN ก็เป็นบ้านหลังแรกของนายเสมอ จดจำการฝึกฝนของพวกเรา NSN เอาไว้นะ ยึดมั่นเป็นคติประจำใจของนายเองได้เลย never say never อย่าบอกว่าไม่ เพราะทุกสิ่งเป็นไปได้เสมอ จำได้ใช่ไหม”

“...” อวีซู่ถามด้วยน้ำเสียงลังเล “กู้เจียน นี่นายพูดกระทบพวกเราอยู่รึเปล่า และถ้าสื่อลั่วจะมีบ้านหลังแรกก็ควรเป็น FS ของพวกเรา มากกว่านี้”

“แต่ไอดีชื่อ Evil นี่นะ ทีมเราเป็นคนจดทะเบียนให้นะ” กู้เจียนตอบโดยไม่แม้แต่หยุดคิด “ไม่ว่าพูดยังไง Evil ก็เป็นนักแข่งที่มาจากทีมเรา สมัยอยู่ NSN เขายังกล้ายื่นหยัดต่อสู้อับดับศักดิ์สิทธิ์เลย ตอนนั้นก็พยายามหลบเลี่ยงเสียอย่างนั้น”

รัศมีผู้ผดุงคุณธรรมที่แผ่ซ่านจากกู้เจียนทำเอาสื่อลั่วตะลึงงัน

เขาล้มเลิกความพยายามที่จะอธิบายและฝันต่อไปว่า “ระ...รับทราบแล้วครับ ผมจะไม่...น้อยเนื้อต่ำใจครับ”

กู่เขียนได้ยินแบบนั้นก็วางใจ “พรุ่งนี้หลังแข่งจบจะมาแจ้งผลให้พวกนายรู้ แค่นี้ละ”

ถ้อยคำคารมคมคายของกู่เขียนทำให้บรรยากาศอ่อนหวานที่เคล้าคลออยู่ในห้องของอิวี่ซู่ยเมื่อครูเจือจางไปหมดสิ้น ทั้งสองสบตากันแวบหนึ่งแล้วลุกขึ้นอย่างเสียไม่ได้ จากนั้นแยกย้ายกลับห้องซ้อมไปฝึกซ้อมต่อ

ศัตรูสุดแข็งแกร่งยังจับจ้องพวกเขาตาเป็นมันราวกับเสือจ้องเหยื่อ จะเอาเวลาที่ไหนไปจัดการปัญหาเรื่องปวดไม่ปวดท้องที่ว่่านั้น

วันต่อมาใจทั่วกลับมาที่บ้านแคมป์ เขาอาศัยช่วงพักระหว่างกินข้าวเที่ยงพูดกับทุกคนด้วยสีหน้ามีลัษณคมในว่า “ทุกคนรู้ไหมครับว่าวันก่อนทีมดาบศักดิ์สิทธิ์กับทีม Saint นัดเล่นแมตช์ซ้อมแข่งกัน”

“รู้” สีหน้าของ Puppy เรียบเฉย “อิวี่ซู่ยบอกพวกเราแล้ว แพ้สองต่อศูนย์ บอสเก่าทุ่นหนา บอสเก่าน่ากลัว บอสเก่าตัวโหด”

“เฮ้ อย่าไปพูดยกยอพวกมันแบบนั้นสิครับ!” โจวหัวอึ้งจนพูดไม่ออก “งั้นพวกคุณรู้ไหมครับว่าในเกมที่สอง ทีม Saint ถูกย้ายลงสนามพอนาถแค่ไหน”

เหล่าเดี่ยวขมวดคิ้ว “รายละเอียดพวกนี้นายรู้ได้ยังไงกัน ฉันขอบอกไว้ก่อนเลยนะว่าพวกเราจะไม่ใช้วิธีสกปรก หัวเด็ดตีนขาดยังไงก็ห้ามขโมยข้อมูลแมตช์ซ้อมแข่งของทีมอื่นเด็ดขาด ไม่ว่าจะภูมิภาคไหนหรือเมื่อไหร่ นี่เป็นข้อห้ามขั้นรุนแรง”

“วางใจเถอะครับ ผมจะหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัวแบบนั้นทำไม่กัน” โจวหัวเอ่ยเสียงเบา “สไนเปอร์ทีม Saint ที่ชื่อมายาหลุดปากพูดเรื่องนี้ระหว่างสตรีมเพราะความโมโห มายาฐานแฟนคลับค่อนข้างน้อย ปกติคนดูสตรีมเขาไม่เคยอะเท่าไร คนส่วนใหญ่เลยยังไม่รู้เรื่องนี้ เป็นแค่ข่าวที่แพร่กันในวงเล็ก ๆ นะ”

เหล่าเดี่ยวได้ยินอย่างนั้นก็วางใจ “งั้นก็เล่ารายละเอียดมา”

“ก็ไม่ได้มีรายละเอียดอะไรหรอกครับ มายาพูดแต่ไม่กี่ประโยคเอง

“พวกเขาเล่นกันสองเกม เกมแรกพอถูกใจ แต่เล่นแพ้เท่านั้นเอง แต่อย่างที่คุณรู้ ทุกครั้งเวลาตบคักดีลทีหลังเล่น ยิ่งชนะเยอะก็จะยิ่งมั่นใจ ยิ่งมั่นใจก็ยิ่งเล่นได้ดี พอเข้าเกมสองเลยโชว์ฟอร์มได้ดียิ่งกว่าเกมแรก เปิดเกมมาก็กดดัน Saint จนลื่นท่า Saint อาจจะไม่คิดว่าทีมสี่คนที่เพิ่งรวมทีมได้ไม่นานจะเหยียบย่ำแชมป์อย่างพวกเขาได้ขนาดนี้ สภาพจิตใจจึงไม่มั่นคงเท่าไร ยิ่งเล่นสภาพยิ่งดูไม่ได้ จนตอนสุดท้าย...

“ดูเหมือนทีมตบคักดีลทีหลังไปรู้ข่าวมาว่าตบทะเลเป็นฮิลเลอร์อันดับหนึ่งของภูมิภาคเรา อ้อ หมายถึงในอดีตนะ...” โจวหัวหันไปมองอวีซู่หย่งหนึ่งแล้วบด ๆ มือ “พวกมันเลยหมายหัวตบทะเลไว้แต่แรกแต่ตบทะเลเป็นฮิลเลอร์สายแมนมร้อยเปอร์เซ็นต์ เขาใช้มีดรบไม่เป็นเลยด้วยซ้ำ พอถูกจ้องเล่นงานแบบนั้นเลยหมดทางสู้กลับ ทำได้แค่หนีรับ เขาถูกเล่นงานตลอดทั้งเกมเลยจริงๆ ไม่มีโอกาสได้เดินออกจากหินเกิดใหม่เลยด้วยซ้ำ เฮ้อ...”

เมื่อวานเห็นหัวฟิงเข้าทีมเล่นกับตบทะเล เขาขมวดคิ้วพูดว่า “เซี่ยเอี้ยเขานิสัยดีออกขนาดนั้น! ทำไมต้องรังแกเขาด้วย”

“เจตนาของคนชั่วนะครับ” โจวหัวแบ่มือทั้งสอง “โชคดีที่ตบทะเลจิตใจแข็งแกร่งมาก ถึงจะถูกหมายหัวและรุมยำจนทะเลตลอดเกมแต่เขาไม่พูดอะไรเลย หลังจบแมตช์ซ้อมแข่งก็ทำหน้าที่ของตัวเองไปตามปกติ แถมยังเรียกสมาชิกทุกคนไปทบทวนการเล่นด้วย มายารู้สึกريبไม่ไหวจริงๆ เลยไม่ไปร่วมการทบทวนแล้วแยกมาเล่นโหมดเดี่ยวคนเดียว แต่สุดท้ายก็ถูกตบทะเลลากไปทบทวนแบบตัวต่อตัว ตอนสตรึมเขาหลุดปากเพราะกลั่นต่อไม่ไหว พวกเราเลยได้รู้เรื่องนี้”

“ขอแทรกนิดหนึ่งนะ” Puppy เริ่มจิตฟุ้งซ่าน ยิ่งฟังเรื่องของทีมอื่นยิ่งอยากได้แบบนั้นบ้าง “ทำไมฮิลเลอร์ทีมอื่นถึงอบอุ่นอ่อนโยนได้ขนาดนี้ มายาไม่ยอมไปทบทวนเกมตามตารางของทีม นอกจากไม่โดนขัดหน้าหงายแล้ว ตบทะเลยังพาเขาไปทบทวนตัวต่อตัวอีกรอบด้วย นี่มันเทวดาจากสวรรค์ชั้นไหน”

อิวี่ชู่ยกกลิ่นข้าวที่เคี้ยวอยู่ในปากแล้วหันไปมอง Puppy “นายว่า ยังไงนะ”

“ไม่มีอะไร ๆ” Puppy หัวเราะแห้ง “แค่ตื่นตันจนต้องระบาย ความโมโหใจนะ เฮ้อ พวกดาบศักดิ์สิทธิ์ก็บ้าเหลือเกิน ทุกคนเขารู้กันแล้วว่า พวกมันเหมาะซื้อแข่งไปสองทีม ยังอุตส่าห์บากหน้าขำน้ำขำทะเลมา โชร้อออฟเพื่ออะไร!”

“คงเป็นการประกาศสงครามล่วงหน้านะ” โจวหัวส่ายหน้า “วันนี้ พวกมันนัดซ้อมแข่งกับ NSN แล้วด้วย หวังว่า NSN จะช่วยสอนบทเรียน ให้พวกนั้นได้บ้าง”

เหล่าเจียวพยักหน้าตาม “มองในแง่ดีนะ NSN เองก็ดูดันไม่ใช่เล่น ปีนี้พวกเขาเพิ่งได้ตัวสไนเปอร์อัจฉริยะมาเข้าทีม โทดมากเลยนะ”

ลือลั่ววางตะเกียบ “หวังว่าจะเป็นแบบนี้”

คืนวันนั้น ลือลั่วที่เพิ่งเสร็จจากซ้อมแข่งได้รับข้อความแชต

Awa : [พี่ลือ ผมอยากเปลี่ยนไปเล่นสไตรเกอร์ ตอนนี้อย่างทันใหม่]

อันทัจริง สื่อลั่วคาคการณไว้อยู่แล้วว่ NSN คงแพ้ให้ดาบคักดีลืหื

จริงอยู่ว่ปีนื NSN ได้ตัวสไนเปอร์ที่แข็งแ่งร่งกว่เดิมมาร่วมทีม แต่สไนเปอร์ของ Saint เองก็ไม่ได้ฝีมือด้อยไปกว่กัน หากนำสองทีมมาเทียบกัน NSN ไม่ได้มีจุดแข็งที่เหนือกว่ Saint อย่างเห็นได้ชัดแต่อย่างใด

แซมบีภูมิภาคจีนปีที่แล้วอย่าง Saint ถูกบดขยี้ด้วยคะแนนสองต่อศูนย์ จึงไม่แปลกที่ NSN จะพ่ายแพ้ให้ดาบคักดีลืหืเช่นกัน

ไม่ต้องพูดถึงว่ฝีมือการเล่นของหวหว่านั้นด้อยกว่ดาบหะ

สื่อลั่วพิมพ์ตอบหวหว่า

Evil : [ถูกส่งกลับหินเกิดใหม่ไปก็ครั้งละ]

Awa : [*ลั่นเทาไปทั้งร่าง*...สองเกม ตายไปยี่สิบเอ็ดครั้ง!]

Evil : [ก็ยังโอเคนะ ยังไม่ได้ทำลายสถิติฉันเลยนื]

Awa : [อ้ากกกกกกก แย่ที่สุด! ทำไมผมไม่เล่นฮีลเลอร์สาย แอสแซลซินนะ!]

Awa : [ถ้าผมเป็นเหมือนเทพอวี อย่างน้อยคงฆ่าพวกมันได้สักคนสองคน ไม่เหมือนตอนนืที่ถูกรุมอยู่ฝ่ายเดียว!]

Evil : [ไม่ต้องทำตาม Whisper หรือก นายไม่เหมาะกับนันั้น นายเล่นสายแมนมาได้ด้อยแล้ว ไม่ได้ด้อยไปกว่คนอื่นเลย]

Awa : [แต่แมนฆ่าใครไม่ได้เลย!!!]

Awa : [พี่สื่อ พี่รู้ไหมว่พวกนันั้นเล่นสกปรกขนาดไหน!]

Awa : [ระหว่างแข่งมีอยู่ครั้งหนึ่งที่สองทีมปะทะซึ่งหน้า เจอกันแบบสามต่อสาม พวกเรายังสู้ซึ่งหน้าไม่ชนะ เรื่องนี้ผมไม่ติดใจอะไร แต่ว่า!!!]

Awa : [ดาบศักดิ์สิทธิ์ฆ่าสไตรเกอร์สองคนของทีมเราแล้ว แต่เหลือผมไว้ไม่ยอมฆ่า!!! พวกมันจงใจยิงเฉียดซ้ายที่เฉียดขวาที่ บีบให้ผมต้องวิ่งหนีไปเอง!!!]

Awa : [พวกมันคิดว่ากำลังแหยมหาอยู่หรือไง!!!]

สื่อลั่วขมวดคิ้ว ไม่เจอกันสองปี หลังจากฟอร์มทีมใหม่ ทีมดาบศักดิ์สิทธิ์ก็ใช้วิธีสปรกหน้าขะเขยงหนักข้อขึ้นเรื่อยๆ

พวกนั้นคิดว่าตัวเองกำลังทำบ้าอะไรอยู่

Evil : [จบที่แค้นเทาไหน]

Awa : [...]

Awa : [เหมือนกันครับ สองต่อศูนย์]

Awa : [ผมไม่โหมจนหัวจะระเบิดอยู่แล้ว แต่...เล่ารายละเอียดให้ฟังไม่ได้]

Evil : [เข้าใจ ฉันก็ไม่คิดจะถามเหมือนกัน]

Awa : [ตอนนี้อากาศข้างหน้าผมมีแค่สองเส้นทาง]

Awa : [เส้นทางแรกคือเปลี่ยนไปเล่นสไตรเกอร์ ใช้ความแค้นเป็นแรงผลักดัน มุ่งมั่นฝึกฝนจนเก่งกาจเพื่อรวันล้างแค้น]

Awa : [เส้นทางที่สอง...เพิ่มเวลาฝึกประจำวันไปอีกวันละหนึ่งชั่วโมง TOT]

Evil : [นั่งจัดเวลาพักผ่อนให้ดีแล้วกัน สมดุลระหว่างการทำงานกับการพักผ่อนเป็นเรื่องสำคัญ]

Awa : [ฮือๆๆๆ...พี่ไม่อ่อนโยนกับใจผมเลย ผมไปร้องให้กับพี่ดาบเทวะดีกว่า]

ในห้องซ้อม Puppy ซึ่งเพิ่งเล่นจบเกมกำลังบิดขี้เกียจ เขาหันไปมองสื่อลั่วก่อนจะยกมือขึ้นสูงแล้วพูดว่า “เหล่าเจิวครับ Evil แอบเล่นมือถือระหว่างซ้อมอีกแล้ว”

เหล่าเฉียวเองก็กำลังเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่เช่นกัน เขาตอบโดยไม่แม้แต่เงยหน้าขึ้นมองว่า “เขากำลังรอสุนัขเข้ามาเกม เล่นมือถือหน่อยจะเป็นไรไป”

“เห็น ๆ อยู่ว่าเขาไม่ได้กำลังรอสุนัข” Puppy เอ่ยเสียงยานคาง “ดูจอเขาลี เขาไม่ได้รอสุนัขสักหน่อย”

ลือลัวเงยหน้าขึ้นมองด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก “แมตซ์ซ้อมแข่งของ NSN จบแล้ว”

เหล่าเฉียวรีบวางโทรศัพท์มือถือแล้วถามอย่างร้อนรน “เป็นไงบ้าง?”

นอกจากอวีซู่ซู่ซึ่งยังไม่จบเกม คนอื่นในห้องซ้อมพากันหันมามองเป็นตาเดียว อวีซู่ซู่ถอดหูฟังวางบนโต๊ะ แต่สายตาไม่ละจากจอตรงหน้าเลย

ลือลัววางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะ “เหมือนกัน สองต่อศูนย์ ตอนนีหว่าหว่ากำลังคิดอยู่ว่าจะเปลี่ยนไปเล่นสไตรเกอร์ตีใหม่”

“ซวงจู่ย¹ บ้าน NSN นี่มันยุ่งงักกัน” ฉินหัวฟิงแล้วเครียด “ฮิลเลอร์ถูกฆ่าและจนต้องเลิกเล่นไปอีกรายแล้วเหอเนี่ย ทำไม NSN ถึงขาดแคลนฮิลเลอร์อยู่ตลอดเลยนะ”

Puppy สายหน้าซ้า ๆ แล้วถอนใจพูดว่า “บ้าน NSN ไม่ควรมีฮิลเลอร์ที่เปลี่ยนตำแหน่งเป็นสไตรเกอร์เป็นคนที่สองนะ ไปกล่อมหว่าหว่าหน่อย บอกเขาว่าอย่ารันทาที่ตาย สมัยนั้นนายเปลี่ยนตำแหน่งได้สำเร็จคือปาฏิหาริย์สุด ๆ แล้ว หว่าหว่าทำไม่ได้หรอก”

เหล่าเฉียวเคาะหัว Puppy “ทำไมพูดจาไม่คิดถึงใจคนอื่นแบบนี้ หว่าหว่าแคงแแงไปอย่างนั้น มีที่ไหนจู่ ๆ อยากเปลี่ยนตำแหน่งก็เปลี่ยน ถ้าเขาเปลี่ยนตำแหน่งจริง กูเฉียนจะไปหาฮิลเลอร์ที่ท็อปเทียร์จากที่ไหนได้อีก”

ดูเหมือนพวกเขาพอเอาได้อยู่แล้วว่าผลการแข่งต้องเป็นแบบนี้ จึงไม่ได้ตกอกตกใจเท่าไรนัก เพียงแต่พอได้ฟังจากลือลัวว่าทีมดาบศักดิ์สิทธิ์

---

¹ ภาษาจีนกลางออกเสียงว่า “เฟิงสุ่ย” เป็นคติความเชื่อของชาวจีนว่าสภาพแวดล้อมมีผลกระทบต่อบุคคลที่อยู่ในพื้นที่นั้น ๆ ดังนั้นจึงควรออกแบบที่อยู่อาศัย ที่ทำงาน หรือแม้กระทั่งสุสานให้ถูกต้องตามหลักเฟิงสุ่ย เพื่อให้อยู่แล้วร่มเย็น รุ่งเรือง

เล่นสกปรกอย่างไรบ้างก็อดหลุดสบถไม่ได้

“พวกสารเลวนี้ทำตัวสามทวาแบบนี้ในภูมิภาคเราได้ไงวะ!” ฉินหัว ยิ่งฟังยิ่งโมโห เขาตบโต๊ะเสียงดังลั่น “ฉันละสงสัยจริงๆ เคยมีฮิลเลอร์ ร้อยคนจับกลุ่มไปเดินดิสโกกับนหลุมศพบรรพบุรุษเจ้าของสโมสรวงหรือยังงิ ทำไมพวกมันถึงโกรธแค้นฮิลเลอร์ขนาดนี้ แมงเอ๊ย ฮิลเลอร์สายแม่่มทุกคน คือเทวดาเดินดินแท้ๆ ไม้รู้รีงิ ฉันนะต้องไปอ้อนวอนขอร้องให้ฮิลเลอร์ นอกทีมมาเข้าดีเล่นกับฉันอยู่ทุกวันทุกคืน ขอแค่พวกเขาอมมา บางครั้ง เล่นพลาดบ้างเล่นแยบ้างฉันไม่เคยกล้าพูดแรงๆ ลักครั้ง คนพวกนั้นมัน...”

Puppy เอ่ยเสียงเย็น “คงสะใจกับการเหยียบย่ำแม่่มมั้ง ถ้าไม่นับ ฮิลเลอร์สายเลือดสาดของทีมเรา ฮิลเลอร์คนอื่นะรังแกได้ง่ายจะตายไป แถมไม่ต้องกังวลด้วยว่าจะถูกฮิลเลอร์ตามฆ่าเพื่อเอาคืน อยากรู้หรือฟแค้ไหน ก็ทำได้ตามอำเภอใจ สโนเปอร์ตัวสำรองรุ่นปัจจุบันของทีมดาบศักดิ์สิทธิ์ เคยเป็นตัวสำรองของฉันมาก่อน มีอยู่ครั้งหนึ่งระหว่างแข่งเขาทำฉันตะลึง ตาค้างไปเลย พอทีมตรงข้ามเหลือฮิลเลอร์แค่คนเดียว พวกนายรู้ไหมเขาทำ ยังงิ”

Puppy ทำท่าเหนียวไก “เขาใช้ฮิลเลอร์คนนั้นเป็นเป้าฝึกยิง ระหว่างที่ยิงก็พูดไปด้วยว่า มือซ้าย มือขวา ขาซ้าย ขาขวา...แล้วยิงเข้าเป้าตามทีพูด ทุกนัดเลย”

เหล่าเหียวรู้สึกขะเขยงอย่างที่สุด “โคตรเลวเลย”

“เกมนี้ตัวละครฆ่าตัวตายไม่ได้ และในแมตซ์แข่งทางการก็กดยอมแพ้ ไม่ได้ด้วย ฮิลเลอร์ฝ่ายตรงข้ามเลยถูกเจ้านั้นยิงตอดไปเรื่อย ๆ เหมือนเป็น ของเล่นโดยที่ทำอะไรไม่ได้เลย” Puppy ยกไหล่ “พอพูดถึงเรื่องนี้ก็ขอ ถือโอกาสเอ่ยชมคุณนักแข่ง Evil ของพวกเราสักหน่อย ระยะเวลาที่พอเล่นด้วยกันบ่อย ๆ ฉันสังเกตเห็นว่า...ถ้าเป็นเกมที่ฝ่ายเราได้เปรียบและเล่นจน ใกล้จบเกมแล้ว หากว่าคนสุดท้ายที่เหลือรอดในทีมตรงข้ามเป็นฮิลเลอร์ สือลุ่มักจะยังมีมือไว้ไม่ยอมฆ่า ปล่อยให้ฮิลเลอร์กุดออกจากแผนที่ไปเอง”

ฉินหัวหันไปมองสือลุ่มอย่างประหลาดใจ “พูดจริงพูดเล่น ฉันเข้าใจ มาตลอดว่ามีแค่วิธีชู้ที่ชอบทำอะไรแบบนี้ เพราะว่าเขาไม่ฆ่าพวกเดียวกัน

งั้นนายละ ทำไมทำงั้น”

สี่ลั่วเหลือบตาขึ้นมองใครบางคนที่ยังเล่นไม่จบเกม จากนั้นก้มหน้าเล่นโทรศัพท์ต่อ ไม่คิดจะอธิบาย

เหตุผลที่สี่ลั่วไม่ฆ่าฮิลเลอร์ในช่วงท้ายเกมที่กำลังจะชนะ เพราะติดนิสัยมาจากอวีซู่ยตั้งแต่ตอนย้ายเข้ามาอยู่ FS ใหม่ ๆ เมื่อสองปีก่อน

ตอนนั้นสี่ลั่วก็เคยถามอวีซู่ยแบบเดียวกันนี้ เวลานั้นอวีซู่ยแกล้งตีมันตอบไปว่าเพราะเขาไม่ฆ่าพวกเดียวกัน จนตอนหลังโดนสี่ลั่วตอแยะซึกใช้มากเข้า เขาถึงยอมบอกเหตุผลที่แท้จริงว่าเขาไม่ยอมฆ่าฮิลเลอร์ที่ใช้มีตรบไม่เป็นด้วยซ้ำ

อวีซู่ยเล่นเกมแบบไร้ความปราณี แต่ไม่เคยนึกสนุกกับการสังหารคนไม่มีทางสู้

แมตซ์แรงก้สูงมีคนตั้งเยอะแยะ แคนี่ยังไม่พอฆ่าอีกหรือไง ทำไมต้องโลภมากอยากเก็บคิลจากฮิลเลอร์แค่หนึ่งหรือสองคนด้วย

และนี่ก็เป็นสิ่งที่อวีซู่ยยึดถือมาโดยตลอดจริง ๆ แต่ในเวลาต่อมาหลังจากย้ายไปอยู่ที่มดดาบคักดีลีที้ เขากลับละเมียดกฏข้อนี้ด้วยการฆ่าสี่ลั่วทำให้เกิดเรื่องราวมากมายตามมา นับแต่นั้นเรื่องนี้เลยกลายเป็นประเด็นที่ทั้งสองไม่อยากพูดถึงไปโดยปริยาย

“ทุกคนรู้ข่าวกันแล้วใช่ไหม” โจวหัวพลักเปิดประตูห้องซ้อม ก้าวเข้าห้องแล้วลากเก้าอี้มานั่ง จากนั้นถอนหายใจพูดว่า “ดาบคักดีลีที้ชนะ NSN ด้วยคะแนนสองต่อศูนย์อีกแล้ว”

เหล่าเฉียวพยักหน้า “หว่าหว่าเล่าให้สี่ลั่วฟังแล้ว เรากำลังด่าที่มดดาบคักดีลีที้กันอยู่เลย”

โจวหัวกวาดตามองทุกคนอย่างระมัดระวัง “งั้นผมขออนุญาตถามเลยแล้วกัน ถ้าพวกเราสู้กับดาบคักดีลีที้ มีโอกาสชนะมากแค่ไหน”

เหล่าเฉียวเจียบไปอืดใจ “ห้าสิบเปอร์เซ็นต์มั้ง”

“แค่ห้าสิบเปอร์เซ็นต์เองหรือครับ” โจวหัวตะลึงตาค้าง “ประเมินตัวเลขแบบ...มองในแง่ร้ายเกินไปไหมครับ”

“ไม่ได้มองในแง่ร้ายเกินไปเลย ตอนนี้นักแข่งตัวจริงของที่มดดาบ

ศักดิ์สิทธิ์คือตัวที่อุปจากสามทีมรวมกัน อีกอย่างดูจากผลการแข่งกับสองทีม นั้นก็น่าจะรู้แล้ว ชนชาติลอยทั้งสองรอบ ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าแข็งแกร่งแค่ไหน ที่บอกว่าทำลิบเปอร์เซ็นต์นี้ถือว่าแอบลำเอียงให้ทีมเราแล้วด้วยซ้ำ” เหล่าเฉียว มองว่าอนาคตไม่สดใสนัก “ยังไม่พูดถึงว่าตอนนี้ทีมเรามีปัญหาเรื่องการประสานงานในทีมอยู่ด้วย”

“ตอนนี้ผมรู้สึกค่อนข้างกดดัน” โจวหัวมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือของตัวเองด้วยสีหน้าอมทุกข์ “เอาแค่ตอนนี้ผมก็กังวลแล้วว่าอีกเดี๋ยวฝ่ายบริหารทีมดบศักดิ์สิทธิ์จะติดต่อผมมา”

สีหน้าเหล่าเฉียวดูแปลกไปเล็กน้อย “นี่พวกมัน...จะไล่ทำแข่งกับทุกทีมในจีนจริง ๆ เหรอ”

“เท่าที่ดูตอนนี้คงเป็นแบบนี้แหละครับ” โจวหัวพูดพลางแบมือทั้งสอง “ทีมแรกคือ Saint แชมป์ฤดูกาลที่แล้ว ทีมที่สองคือ NSN รองแชมป์ฤดูกาลที่แล้ว พวกคุณเดาสิว่าทีมต่อไปจะเป็นใคร”

หากดูตามอันดับทีมในการแข่งฤดูกาลที่ผ่านมาของภูมิภาคจีน ทีมต่อไปน่าจะเป็น IAC แต่ไม่มีใครรู้หรือทราบดีว่าทีมดบศักดิ์สิทธิ์จะทำแข่งตามอันดับที่ว่านี้หรือเปล่า และไม่แน่ใจด้วยว่าเป้าหมายถัดไปที่พวกเขาเล็งไว้จะเป็น Free หรือไม่

โจวหัวรู้สึกเหน็ดเหนื่อยทั้งกายใจ “ไม่ต้องให้เกียรติทีม Free ของเรามากขนาดนั้นก็ดี เราเป็นแค่ทีมหน้าใหม่ที่เพิ่งก่อตั้งได้ไม่นานเท่านั้นเอง”

Puppy หันไปมองโจวหัวแล้วพูดซ้ำ ๆ “เฮ้อ...ถึงพูดแบบนี้จะฟังดูไม่ดี แต่ผมขอแอบถามหน่อย เกิดพวกนั้นมาทำแข่งกับเราจริง ๆ แล้วเราไม่รับคำท้า จะเป็นยังไง”

“ก็ไม่ยังไงหรอกครับ” โจวหัวมองโทรศัพท์มือถือของตัวเองอย่างออกสั่นขวัญแขวน “อย่างมากดบศักดิ์สิทธิ์คงหวีดแซะพวกเราสักเดือน เราควรต้องดีใจที่พวกนั้นเล่นเว่ยบัวไม่เป็นรีเปล่านั้น”

“ทำไมพวกนายต้องกลัวพวกมันด้วย” เฉินหัวมองโจวหัวกับ Puppy ด้วยท่าทางงุนงง “ลุยเซ่! ลุยแม่งเลย! ทำไมไม่สู้ล่ะ กลัวพวกมันหรือชนะก็ชนะ แพ้ก็แพ้ ฮีลเลอร์ของเราถึกทนอยู่แล้ว อวี๋ซู่ผ่านร้อนผ่านหนาว

มาทุกรูปแบบ มีเธอจะรับไม่ไหวเพราะอุปสรรคชนิดเดียวแค่นี้”

Puppy มองหน้าเงินหัวเหมือนกำลังมองคนโง่ “แพ้กี้แพ้งั้นเธอ นายเคยคิดบ้างไหมว่าถ้าเราแพ้ไปด้วยอีกทีม เทากับทั้งภูมิภาคจิ้นถูกเหยียบย่ำจนป็นี่ ขอถามหน่อยเถอะ ในภูมิภาคเรายังเหลือทีมไหนอีกที่กำราบดาบศักดิ์สิทธิ์ได้”

เงินหัวอึ้งไปสองวินาที หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ตอบว่า “เออ... ดูเหมือนจะไม่มีแล้วแฮะ”

เงินหัวพลิกลิ้นเรียวกว่าอะไร เขากระแอมแล้วพูดกับโจวหัวว่า “บอกพวกนั้นไปว่าพวกเราบางคนยังรู้สึกผูกพันกับทีมเก่า ทำให้ไม่ได้ถ้าต้องลุกขึ้นมาพาดพันกับสโมสรที่ตัวเองเคยอยู่ เพราะฉันขอไม่รับนัด”

โจวหัวถอนหายใจ “ผู้จัดการทีม Saint กับ NSN ติดต่อมาแล้ว พวกเขาแนะนำให้ผมพยายามปฏิเสธเหมือนกัน ผมเองก็เห็นด้วย ถึงจะดูขี้ขลาด แต่ไม่เป็นไร เพราะหนึ่งหน้าผมหนาพอ”

โจวหัวหันไปมองเหล่าเจียว “คุณคิดยังไง”

เหล่าเจียวเงียบไปอืดใจ จากนั้นก็ส่ายหน้า “ฉันไม่ไหวตทั้งสองตัวเลือก ขอไม่แสดงความเห็นแล้วกัน”

โจวหัวหันไปมองสี่ล้อ “Evil?”

สี่ล้อยกขาข้างหนึ่งขึ้นเหยียบบนเก้าอี้เกมมิ่ง หนีบไฟแช็กไว้ระหว่างนิ้วมือแล้วหมุนควงไปเรื่อยๆ อย่างรวดเร็ว เขาเม้มปากหน่อยหนึ่งแล้วส่ายหน้า “เหมือนกันครับ ไม่มีความเห็น”

โจวหัวหันไปมองอวีซุ่ย “Whisper? เล่นเสร็จหรือยังครับ คุณคิดยังไงบ้าง”

อวีซุ่ยยังเล่นเกมเมื่อครู่ไม่จบ เขามองหน้าจอลงพูดว่า “ความเห็นของฉันเธอ”

อวีซุ่ยจบเกมที่กำลังเล่นอยู่อย่างรวดเร็ว ดันเก็บบอร์ด จากนั้นตอบว่า “ความเห็นของฉันคือให้แข่ง”

เงินหัวหัวเราะแห้ง “ไม่ต้องแข่งกร้าวขนาดนั้นก็คุ้ม ถ้าเราแพ้ นายคือคนที่เสียหน้ามากกว่าใครเพื่อนนะ พวกนั้นเคยพูดกับนายไว้แล้วว่า

ถ้านายกลับมาอยู่จีนจะไม่มีทางได้แชมป์ เกิดรอบนี้แพ้ให้พวกมันจริง ๆ ไม่เท่ากับเป็นการยืนยันว่าพวกนั้นพุดถูกเธอ”

“ฉันไม่สนใจเรื่องแพ้ชนะสักเท่าไรหรอก ประเด็นสำคัญไม่ใช่เรื่องนั้น” อวีซุ่ยเคาะคีย์บอร์ดเบา ๆ “ฉันแค่อยากลองเจอกับนักแข่งตัวจริงสักคนในไลน์อัปใหม่ของพวกนั้นหน่อย”

โจวหัวถึงกับอึ้ง “มันน่าเจอตรงไหนครับเนี่ย! รู้ไว้แค่พวกมันเก่งมากก็พอ เหมาะซื้อรวดเดียวสองทีม แค่ฟังก็รู้แล้วว่าฝีมือร้ายกาจขนาดไหน”

อวีซุ่ยสายหน้าเล็กน้อย “ถ้าไม่สู้เองจะไม่รู้รายละเอียดทั้งหมด”

“ถ้าอยากรู้แค่ว่าไปหาดูวิดีโอการแข่งขันฤดูกาลปกติของพวกนั้นก็พอมั้ครับ” โจวหัวเซิดคางขณะเอ่ยตอบ “เสิร์ชในเน็ตมีเยอะแยะ”

“ไม่เหมือนกัน” เหล่าเขียวที่นั่งอยู่ด้านข้างอธิบายด้วยน้ำเสียงทุ้มลึก “รายละเอียดหลาย ๆ อย่าง นักแข่งต้องลงเล่นเองถึงจะรู้ชัด แค่ดูวิดีโอการแข่งขันจากมุมมองพระเจ้าไม่มีประโยชน์อะไรเลย”

โจวหัวหลุดปากพูดไปโดยไม่ทันคิด “งั้นไปถาม Saint กับ NSN เอาสิครับ!”

สมาชิกห้าคนในห้องหันมามองโจวหัวเหมือนเขาเป็นมนุษย์ต่างสายพันธุ์ โจวหัวชะงักไปเล็กน้อยแล้วพูดอย่างจริงจังว่า “ผมไม่เข้าใจเลย ถ้าพวกเราแอบ ๆ ทำก็ไม่มีใครรู้หรอกครับ แค่ดูคลิปแมตช์ซ้อมแข่งของพวกเขานิดเดียวจะเป็นไรไป ทีมดาบศักดิ์สิทธิ์เหยียบย่ำสองทีมนั้นจนหมดท่าเสียขนาดนั้น ถ้าพวกเขาจะให้เราดูคลิปแข่งเพื่อเตรียมการล้างแค้นก็คงไม่เป็นอะไรหรอกมั้ครับ”

“มันเป็นเรื่องของหลักการ แม้กระทั่งทีมที่น่าขยะแขยงที่สุด ๆ อย่างดาบศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่มีทางแอบดูวิดีโอแมตช์ซ้อมแข่งของทีมอื่น เพราะงั้น Saint กับ NSN ยิ่งไม่ต้องพูดถึง ไม่มีทางเด็ดขาด” ฉินหัวแบ่ปาก “ทำแบบนี้เท่ากับเป็นการเปิดเผยกลยุทธ์การเล่นของทีมอื่น นักแข่งอาชีพอย่างพวกเราที่มีชีวิตจำกัดของตัวเองด้วยเหมือนกัน”

โจวหัวพูดอย่างกระดากอาย “โอเคครับ งั้น...งั้นก็ไม่จำเป็นต้องนัด

แมตซ์ซ้อมแข่งเพื่อให้รู้แนวทางการเล่นของฝั่งนั้นซะใหม่ล่ะครับ”

อวีซู่ตอบเสียงสงบนิ่ง “ถ้าไม่นัดแมตซ์ซ้อมแข่งตั้งแต่ตอนนี้ กว่าจะได้เจอพวกนั้นจริงๆ คงเป็นทัวร์นาเมนต์ชิงแชมป์โลก แต่แน่นอน เจื่อนโซคือเราต้องผ่านเข้าไปถึงทัวร์นาเมนต์ชิงแชมป์โลกให้ได้ก่อน แต่หลังจากนั้นล่ะจะรอนแข่งชิงแชมป์โลกแล้วค่อยไปเจอกับคู่แข่งตัวเต็งงั้นหรอ”

โจวหัวยั้งลังเล แต่แล้วระหว่างที่ทุกคนยังอยู่ในภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก หน้าจอโทรศัพท์มือถือของโจวหัวก็สว่างวาบขึ้นมา

โจวหัวปลดล็อกหน้าจอด้วยมืออันลั่นเทา เหลือบตาอ่านเพียงนิดเดียวก็ตบหน้าผากป้าแล้วร้องโอดครวญว่า “ทีมดาบศักดิ์สิทธิ์ติดต่อมาแล้ว...

“ต้องตัดสินใจแล้วละครับ” โจวหัวพูดอย่างจบบัญญา “รับนัดใหม่ครับ ผมจะตอบกลับพวกนั้นตอนนี้เลย”

อวีซู่แสดงความเห็นของตัวเองแล้ว เหล่าเจียยังยืนกรานไม่ออกความเห็น Puppy กับโจวหัวเสนอว่าไม่ควรรับคำท้า เงินหัวบอกว่าถ้าฮิลเลอร์ของทีมไม่มีปัญหาเขาก็ไม่มีปัญหา ลุยแม่งเลย

โจวหัวฝากความหวังสุดท้ายไว้ที่สื่อลั่ว เขาเอ่ยวิงวอนอย่างน่าสงสารว่า “Evil ตอนนี้คะแนนโหวตอยู่ที่สองต่อสองแล้วนะ เหลือนายเป็นโหวตสุดท้าย! นายเองก็ไม่ค่อยอยากสู้กับพวกนั้นซะใหม่”

สื่อลั่วล้งเลอยู่เล็กน้อย แต่ไม่ทันปริปาก อวีซู่ที่นั่งอยู่ด้านข้างก็กระแอมขึ้นมา

โจวหัวตวาดเว็ดเสียงลั่นเหมือนไฟลุกติดกัน “นี่กว่าตัวเองยังเป็นเด็กนักเรียนอยู่รึไง! ทำไม่ต้องส่งชิกหากันด้วย”

สื่อลั่วหันไปมองอวีซู่ เม้มปากหนอยหนึ่งแล้วตอบว่า “สู้”

โจวหัวหมดสิ้นซึ่งความหวัง เขาตอบกลับข้อความจากผู้จัดการทีมดาบศักดิ์สิทธิ์ด้วยสีหน้าจางใจ

อวีซู่หยิบหูฟังขึ้นสวมแล้วกลับเข้าโหมตเดี่ยวอีกครั้ง จากนั้นไม่นาน โทรศัพท์มือถือของเขาก็ลั่นเตือน เขาหยิบขึ้นดู

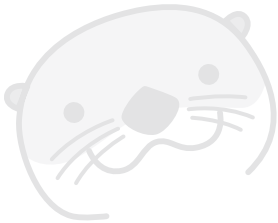
Evil : [ผมช่วยโหวตให้พี่แล้ว งั้น...งั้นคืนนี้ตอนสตรีมพี่เข้าทีมเล่นกับผมหน่อยได้ไหม]

Evil : [ไม่เอาฮีลเลอร์สายแอสแซสซินนะครับ ขอแบบ...แม่มมนะ]

Evil : [...ได้ไหมครับ]

อวิซู่ยหันมองไปทางลือลั่ว ฝ่ายนั้นกำลังมองออกไปนอกหน้าต่าง
อย่างประหลาด

อวิซู่ยสุดลมหายใจแผ่วเบา ความรู้สึกนี้เขาค้นเคยอยู่นิดหน่อย
นี่ลือลั่วน้อยกำลังอ้อนเขาอยู่ใช่หรือเปล่า

ทดลองอ่าน